

I.R.H.P.-26-19

Den heer Directeur Generaal van de B.E.B.

Betreft: Conseil Tripartite.

De commission Agricole hield op 11 en 12 April j.l. een vergadering te Brussel.

Inzake de verhouding tot de commission des Engrais was men van oordeel, dat, zoodra het om beslissingen van eenig belang voor den landbouw gaat, de commission Agricole door een vertegenwoordiger van den landbouw van ieder der tripartite landen dient vertegenwoordigd te zijn. Aan den Secretaris-Generaal van den Conseil zal derhalve worden verzocht, de agenda der commission des Engrais tijdig van te voren mede te deelen.

Ten aanzien van de prijzen van landbouwproducten werd afgesproken, dat de Fransche gegevens omtrent de Engelsche en Amerikaansche prijzen, welke op internationale vergaderingen worden medegedeeld, zullen verzamelen. Ook betreffende voorraden, productieniveaux e.d. zou een inlichtingensysteem wel gewenscht zijn, maar men acht het beter af te wachten tot internationale handelsorganisatie bestaat: een dergelijke voorlichtingsdienst zal meer op haar weg liggen.

Verder werd overeengekomen, dat de tripartite landen de documentatie waarover zij beschikken betreffende eigen en internationale prijzen, zullen uitwisselen. Hieruit zal dan een geheel worden gevormd dat op de volgende vergadering zal worden bestudeerd.

Betreffende de Amerikaansche Proposals werden ter vergadering rapporten voorgelezen van verschillende delegaties. Daarbij bleken Frankrijk, België en ons land het in groote lijnen eens te zijn met de Proposals, maar werd van Luxemburgsche zijde een afwijzend standpunt ingenomen, op grond van de vooroorlogsche ervaring meer in het bijzonder ten gevolge van de Belgische concurrentie. De Luxemburgsche landbouw stelt zich op het standpunt, dat opheffing van importbelemmeringen noch voor de "produits vegetaux de grande culture" noch voor de dierlijke producten voor hen van belang is. Men is bang, dat verwerkelijking van de Amerikaansche plannen de rentabiliteit van de Luxemburgsche landbouw zal aantasten. Met België werd in 1935 reeds een accoord gesloten, waarbij Luxemburg zich het recht voorbehield, zijn productie van broodgraan, aardappels, vruchten, vleesch en boter te beschermen. Zonder bescherming is een winstgevende exploitatie der voornaamste landbouwproducten in Luxemburg onmogelijk. Er zal eerder reden zijn tot tariefverhooging. Ook tegen opheffing van contingenten en invoervergunningen maakt de Luxemburgsche landbouw bezwaar. Het was echter, volgens verklaring van de Luxemburgsche gedelegeerde, mogelijk dat de regeering van dit standpunt, hetwelk door de Luxemburgsche landbouw wordt ingenomen, zal afwijken.

Van Fransche zijde werd tegen de Luxemburgsche bezwaren vooral gewezen op de noodzaak van internationale markten en concurrentie, welke slechts stimuleerend kunnen werken. Ongetwijfeld zullen offers noodzakelijk zijn,

maar Frankrijk is volkomen bereid deze te aanvaarden, ook al beteekent dit een totale wijziging van zijn politiek. Een protectionisme zooals in 1935 begonnen werd, is onhoudbaar; het is niet te verwachten, dat Frankrijk een aardisch paradijs zal worden, dank zij Amerikaansche voedselleveranties. Bij te sterke protectie zal een land economisch practisch van de wereldkaart verdwijnen.

De heer Boerma wees op de kwestie van de internationale surplussen. Dit vraagstuk zal door de F.A.O. worden bestudeerd op zijn conferentie te Quebec (Chapter VI, section E sub c, 1, 2 en 3 van de Proposals). Instelling van de in de Proposals voorziene "buffer stock organisation" zou enorme gevolgen hebben ten aanzien van de nationale landbouw: een dergelijk lichaam zal zich immers ook met de "prix de revient" gaan bezig houden en zelfs met de consumptie. Men was het op dit punt wel met de Proposals eens, mits de staten zelf onmisbare noodmaatregelen kunnen nemen, onder voorbehoud van latere goedkeuring door de internationale organisatie.

Van Nederlandsche zijde werd er ook op gewezen dat de overgangstermijn van vijf jaar wel eens een excuus zou kunnen gaan vormen om niets te doen: zoo heeft Tsjechoslowakije reeds om een langeren termijn verzocht. Men was het er over eens, dat het in geen geval deze richting op mocht gaan: men wees er op, dat overigens ook de subcommissies van de commission Agricole wel deze tendenz vertoonden. De commissie achtte het zelfs gewenscht, dat de op te richten internationale organisatie den gang van zaken in verschillende landen controleert en desnoods maatregelen neemt.

Er werd een gemeenschappelijke nota opgesteld betreffende de Proposals welke in hoofdzaak was gebaseerd op de Fransche nota. In deze nota, welke door elk der delegaties aan de betrokken Ministers zal worden voorgelegd, werd ook vastgelegd, dat de F.A.O. een beslissende rol zal dienen te hebben ten aanzien van internationale landbouwproblemen.

Er werd rapport uitgebracht betreffende de veevoederbalansen: het streven der tripartite landen zal er op gericht moeten zijn, een voorkeur ten aanzien van invoer van veevoeder te verkrijgen en ook zooveel mogelijk kunstmest te importeeren, vooral stikstof (voor Frankrijk en ons land). In ieder geval moet er aan worden vastgehouden, dat de veevoerders niet naar de productie van het oogenblik worden toegewezen, hetgeen aan Denemarken b.v. een groote voorsprong zou geven, maar naar normale jaren zooals bv. 1938.

Ten aanzien van de dierlijke producten werd er op gewezen, dat er na 4 à 5 jaren in de tripartite landen een overproductie aan melk zal bestaan. Deze zou zoo mogelijk moeten worden aangewend voor kaasproductie: ten aanzien van kaas zijn de belangen der tripartite landen gelijk en kunnen zij voor den export daarvan een gemeenschappelijk standpunt innemen. Aanbevolen werd een "comité de vigilance" in te stellen, dat gegevens zou verzamelen en zoo noodig waarschuwen.

Er werd een uitvoerig en tamelijk verward debat gevoerd over de vraag, wat er onder "prix de revient" moet worden verstaan. Het resultaat was, dat voor producten, op de boerderij geteeld voor verkoop, de verkoopprijs af boerderij zal worden genomen, en ten aanzien van producten, welke voor consumptie op de boerderij zijn bestemd (zooals veevoer), de productiekosten af boerderij.

DIRECTORAAT GENERAAL VAN DE B.E.B.

17 April 1946.

Cijfers, welke op de vergadering werden medegedeeld. betreffende de Fransche veestapel voor den oorlog en in 1946:

	Voor den oorlog	1946
Runderen	15.800.000	14.800.000
Schape	9.600.000	7.000.000
Varkens	7.000.000	4.500.000

Pluimveestapel is hetzelfde gebleven, terwijl de fokkerij is verdwenen.

De volgende cijfers werden medegedeeld betreffende de pluimveestapel:

Kippen	180.000.000
Ganzen	7.000.000
Eenden	22.000.000
Kalkoenen	4.300.000
Parelhoenders	2.000.000
Duiven	26.000.000
Konijnen	25.000.000